sõawäega, piiskopi wägi, „mõega-mehed“ ja Rija linna kodanikud olid nüüd ühes kõus Litwa rahwa tulemist ootamas. Nende sõa pealik oli Konrat Meindorp, üks suure mõisniku sou mees Saksa-maalt, kelle kätte piiskop Albert, kui tema ise Rija linna elama läinud, Ükskülа lossi oli annud. Sellepärast nimetati teda nüüd Ükskülа herraks, ja tema sugu selts on praegu weel kuulus ja rikkas mõisnikude sugu meie Maal. Kui nüüd kuulda oli, et Litwa rahwas jo tagasi tulemas ja et nemad Eestlaesed ärawõitanud, saatsid salajaid kuulajaid, mis teed nemad tahtsid tagasi tulla. Kubesalus, Kube elupaikal, olid õõmaial ja seäl said kuulajad teadust, kust nemad tahtsid läbi minna. Ühe metsa ja mäe warjul tee äres ootasid Semgalli ja Saksa rahwas neid. Talwene aeg oli, lumi sügaw, sellepärast ei käinud Litwa mehed mite koncuti waid järestiku. Esimesed said wärske jälgedest lume peäl aru, et üks wägi ligidal, jäiwad seisma, senni kui teised ligemale jõudsid ja seädsid ennast, tulba wiisi seistes lahingele. Semgallid suurt hulka nähes, said araks, ja tahtsid salaja taganeda, aga Sakslaesed põlgasid selle nõu, seda häbiks arwates. Palusid pealikut, et kui Semgallid mite ei tahaks, et nemad üksi Litwa rahwa wäe wastu woiksid hakata, sest et se ei ole Saksa mehe mood mite, waenlase eest taganeda, waid ennemaste wiimse meheni lahingis surma leida. Se oli ka Konradi mõte. Ilma kartmata hakasid paar sada Sakslaesed paari tuhat Litwa rahwa wastu sõdima.

Konrat ise ja tema hobune niisamuti olid üsna ülesültse raudriidis, suur hulk tema seltsimeestest ka (kuida sel aeal pruuk oli, kus üksi mõega, oda ja ammuga sai sõas sõditud ja tule riistad weel olid teädmata). Kui Litwa rahwas näggi, et se pisukene hulk hiilgawa rauaga kaetud mehi ni kartmata nende peäle tunggis ja neid hakasid tapma, tuli suur hirm nende peäle (sest nemad ei olnud enne niisugusi mehi weel mite näinud) ja hakasid laiale jooksma. Nüüd tulid ka Westart oma rahwaga nende peäle ja sai peagu kõik Litwa rahwa suur wägi maha löödud, nenda ka suur hulk Eestlaesed, keda nemad olid kasa toonud. Suur hulk wara, peälegi hobused ja weiksed, mis nemad Eesti-maalt riisunud, riided, sõariistad, kõik jäiwad ärawõitjate kätte.

Wene-maa. Maarja-maa homiku poolne naaber, ei olnud sel aeal weel mite üks suur rik nagu meie aeal, waid seäl oli ka palju pisikesi riiki, kelle walitsejad suuremate riigide üle „suurwürstideks“ wähemate üle würstideks nimetati. Nende seast olid Polotsku ja Pihkwa suurwürstid Maarja-ma piire peäl. Polotsku suurwürst nimega Wladimir tuli oma wäega Ükskülа lossi alla sõdima, aga kui jo mõni Wenelaene seäl surma walu oli tunda saanud, ja nemad rahwa käest raha ja loomi olid wõtnud, läksid nemad jälle koeu poole. Pärast seda saatsid Tooredlaesed käsud Polotsku ja Litwa rahwa juure ja tahtsid sõbruse seadust teha, et ühes kõus tahtsid Saksa suntumaks ärakautada. Aga ka piiskop Al-